

Pääkirjoitus



Sarjakuva on kestävyyslaji

Vuoden 2007 aikana moni sarjakuvantekijä ja -hahmo viettää tasavuosisikymmenpäiviään. Hergén syntymästä tulee kuluneeksi sata vuotta. Iines ja Aku Ankan auto ovat seitsemänkymppisiä, Roope-setä vasta kuudenkymmenen. Eikä pidä myöskään unohtaa omaa Janne Ankkastamme, joka saavuttaa 90 vuoden rajapyykin.

Klassisia sarjakuvia kokoavia teoksia ilmestyy useampia. Yksi mielenkiintoisimmista on Rodolphe Töpfferin Herra Koipeliinin linnustus, josta nähtiin osia ensimmäisen kerran Sanomia Turusta -lehdessä 150 vuotta sitten. Viimein aika on kypsä julkaista teos suomeksi kokonaisuudessaan.

Kovakantisuus on yleistymään päin myös sarjakuvajulkaisuissa niin meillä kuin muuallakin, ei enää vain Ranska-Belgia-akselilla. Sarjakuvien parissa 1970-luvulla kasvaneet haluavat saada suosikkisarjansa kunnon laitoksina. Äärimmäisenä esimerkkinä on tietenkin Carl Barksin kootut, joita tilattiin 3063 kappaletta, Pohjoismaiden ennätys.

Enää pitää vain toivoa, että ostohalukkuutta riittää muitakin teoksia kohtaan. Suomenkielinen markkina-alue on pieni ja siksi jää.

Tapahtumia sentään alkaa löytyä ilahduttavasti melkein kaikille vuodenajoille ja sarjakuvahenkisten tapaamisia järjestetään säännöllisesti eri puolilla Suomea.

Sarjainfokin pyrkii omalta osaltaan lähemmäs alkuperäistä tavoitettaan, kattamaan laajasti koko maan sarjakuvalliset tapahtumat sekä mahdollisuuksien mukaan kertomaan myös kansainvälisistä ruututarhauksista.

Sarjakuvassa on usein raamit, muuten se ei tunne rajoja. Oikein muokattuna sarjakuvatarinakin taipuu moneen formaattiin, kun vain rohkeutta riittää. Esimerkiksi tässä numerossa esiteltävästä Watchmen / Vartijat -teoksesta Kari Väänänen suunnitteli näytelmäversiota joskus 1980-luvun lopulla. Se jäi tekemättä, onneksi alkuperäisteos sentään saatiin viimein suomeksi, vain 20 vuoden viiveellä.

Vesa Kataisto



Herra Töpffer